

see, om hun endnu bestandigt bar den Strikke om sin Hals, som en ubekendt Domstol havde tilkjendt hende som Straf for hendes Forbrydelse.

Hvormeget eller hvorlidt Sandt der nu er i denne Beskyldning, saa er det vist, at den unge Enke ikke tog sig sin Gemals Død videre nær. Inden Sorgaaret var forløbet, giftede hun sig nemlig igjen, og denne Gang var den Udskaarede en Grev Frants af Kielmannsegge, af en gammel hannoveransk Familie. Men heller ikke dette Ægteskab synes at have været sluttet i Himmelen. Grev Kielmannsegge var en

Grevinden af Kielmannsegge.

Lid lang hannoveransk Gesandt i Dresden, og under sit Ophold i denne By indlod hans Kone sig imod sin Gemals Vidende i politiske Intriguer, som bragte hende i Berøring med det franske Gesandtskab og tilsidst førte hende henimod det store Vendepunkt i hendes Liv. I Aaret 1812 opholdt Keiser Napoleon sig som bekendt i nogen Tid i Dresden, kort før han aabnede Felttoget mod Rusland. I det berømte Marcolinske Palads, hvor hele det vestlige og mellemste Europa beundrende buede sig for det keiserlige Genie og lappedes om at smigre og søie den Mand's Svagheder, til hvem man Aaret efter ikke kunde finde Skjelsord nok, stiftede Napoleon et Bekjendtskab med Grevinden af Kielmannsegge, som hurtigt antog en meget intim Charakter. Den nyere Tids Cæsar kunde ogsaa her gjentage det berømte: *veni, vidi, vici*, om end onde Tunger ville paastaae, at han maatte dele

sin Lykke med sin gode Ven Talma, som var kaldet til Dresden for at udvilde Publicums Smag for det Tragiske og saaledes forberede Aanderne paa den store Tragedie, som snart skulde tage sin Begyndelse paa Ruslands Stepper for at ende paa St. Helena.

Titte eller ni Maaneder efter Keiserens Ophold i Dresden forsvandt Grevinde Kielmannsegge af den fornemme Verden og søgte paa det stille Keisewitz i Nærheden af Dresden en Søn, som imidlertid, ligesom nogle Aar senere Kaspar Hauser, paa en hemmelighedsfuld Maade blev sat ud, saaledes at Ingen senere har været istand til at sige hvad der er bleven af denne interessante Person. Omtrent paa samme Tid fandt Greven af Kielmannsegge det stemmende med Hensynet til sin Ære og Værdighed at anlægge en Skilsmisse-sag mod sin Gemalinde, og henimod Slutningen af Aaret 1813 traadte Grevinden anden Gang tilbage i den ugifte Stand, som hun nu ikke oftere skulde forlade. Efter et kort Ophold i Dresden op slog Grevinde Kielmannsegge sin Bolig i det gamle Huus paa „den plaueniske Grund“ og begyndte det poeniterende Eneboerliv, hvoraf vi ovenfor have forsøgt at give et Billede.

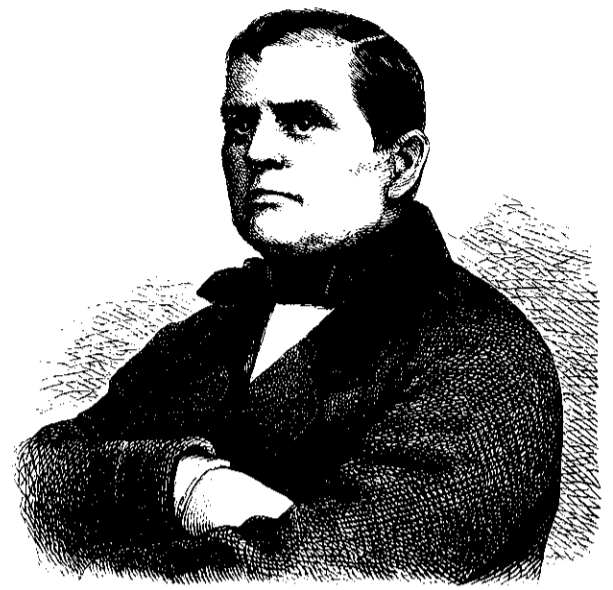
Hvem hendes Søn var og hvad der er blevet af ham, ville vi overlade til vore Læseses egne Gisninger, naar de have fulgt os igjennem een mysteriøs Historie til.

Syften Aar efter den imellem Greven og Grevinden af Kielmannsegge stedfundne Skilsmisse, meldte sig paa Politiskammeret i Dresden et ungt Menneske, som ønskede at erholde et Rejsepas, samt Tilladelse til i de derværende Kirkebøger at søge Oplysning om sin Fødsel og sine Forældre. Da den Ubekjendte imidlertid i sin fuldstændige Mangel paa Subsistensmidter benyttede sig om Hjælp til en Politiaffjænt, blev han sat fast som Vagtmand og med ægte tydsk Positivillaarlighed holdt i et haardt Fængsel fra den 24de Juni indtil den 9de September 1830. Dersom man kan troe en Klage, som senere blev indgivet til det sachske Deputeretskammer, er den Hjemløse endog saa i Fængslet bleven underkastet en daglig Tortur; vist er det i alt Fald, at da Folket i de urolige Dage i Efterommeren 1830 opbrød Fængslerne og befriede de fangne, blev denne sachske Kaspar Hauser funden i en temmelig uheldig Tilstand.

Det synes som om den offentlige Medlidenshed da har taget sig af den Forladte og sørget for hans Underviisning og Opdragelse, thi vi finde, at han den 6te Marts 1831 er bleven døbt i Korskirken i Dresden med Navnet Ernst Graf og i Daaben af Kong Anton af Sachsen og Hs. tgl. Høiheet, den daværende Prindsregent, Friederich August har erholdt en Naadegave af 20 Thaler for sin udbviste gode Opførelse. Han fik derpaa en Ansættelse under Politiet, som

paa denne Maade synes at have villet gjøre sin tidligere Uret imod ham god igjen, men forlod nogen Tid efter atter denne Stilling, for at isøre sig en Leietjeners bestedne Skikkelse.

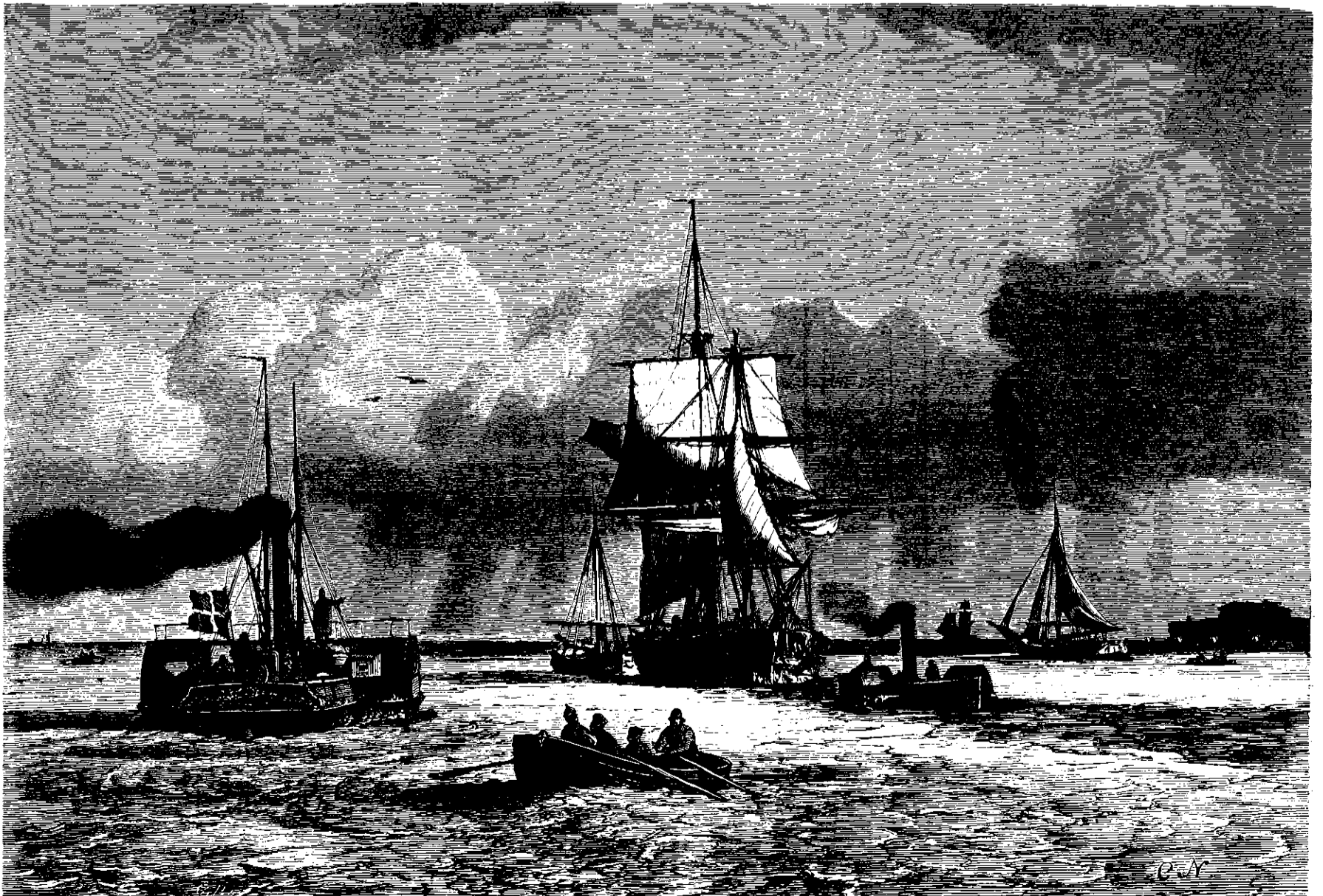
Under denne Syssel tabte Ernst Graf, som en kort Tid havde beskæftiget den offentlige Mening i Dresden, sig snart i sin Tilværelses Dunkelhed. Over tyve Aar forløb, og her var neppe Mange, som erindrede sig den Hjemløses høitidelige Daab i Korskirken, da pludselig et i 1857 i Dresden udkommet Skrift, som bar den mærkelige Titel: „Napoleon Bonaparte, kaldet Ernst Graf, eller den fra 1830 til

Ernst Graf, Napoleon Bonaparte.

1857 uløste Gaade for Kongeriget Sachsen,” igjen bentebede Publicums Opmærksomhed paa denne mystiske Person. Brochuren, som var forsynet med Martin Luthers bekjendte Ord som Motto: „Solange man mir nicht widerlegt, solange werde ich nicht widerrufen,“ og forfattet af Ernst Graf selv, giver under Dverstriften: „Ausstraaler i mit Liv: Dørke“ forskellige Oplysninger om Forfatterens formeentlige Herkomst og de mærkelige Omstændigheder, som have knyttet sig til hans Liv. Vi skulle her bidrætte nogle af disse Omstændigheder, som tør ventes at ville have Interesse ogsaa udenfor Kongeriget Sachsen.

Fra 1830 til 1848, skriver Ernst Graf, levede jeg stille og ubemærket i Dresden og passede min Pont. Da kom det bevægede Revolutionsaar, og med det syntes der en Tid lang at skulle indtræde en Forandring i min gaadefulde Til-

Sjapis paa Kjøbenhavns Kbhed, tegnet af C. Neumann.